

Inleiding: De uitdaging

*Dit verhaal begint op een van de
mooiste plekjes ter wereld: halver-
wege het winkel- en horecastraatje
de Oosterburen in mijn favoriete
dorp Midsland op het Waddeneiland
Terschelling.*

Historisch gezien is het een bijzondere locatie: 800 jaar geleden zou je hier nog tot je enkels in het kwelderwater hebben gestaan (ik denk maar even niet aan vloed en al helemaal niet aan springtij ...). Als je vanaf deze plek in de richting van de kerk kijkt (richting west), zie je dat de weg omhoogloopt. In oostelijke richting gaat de weg omlaag: we staan hier op een duinhelling. Midsland is namelijk begonnen op een duintje in het kwelderland in een tijd waarin er nog geen dijken waren.

Als je rechts langs de kerk zou kunnen kijken – het oude nieuwbouwwijkje Kallandspad voorbij – dan zou je een ruime kilometer verderop de Kooibosjes zien, aan de rand van de duinen. Daar komt al eeuwenlang kwelwater uit de grond. Op zo'n eiland valt namelijk meer regen dan er verdampt en dat zoete water zakt in de grond, waar zout water dit dan weer opstuwt, omdat zout water nu eenmaal zwaarder is en zich niet gauw met zoet water mengt.

Zo'n eiland drijft dus op een zoetwaterbel in de zee en waar het oppervlak zwak is, wordt dit zoete water uit de grond geperst. Bij de Kooibosjes is zo'n poreuze plek in het oppervlak en al eeuwenlang stroomt het kwelwater daarvandaan in de richting van het duintje, waarop later mensen gingen wonen en hun dorpje 'Midsland' noemden.

In de loop van die eeuwen zijn de eilanders dat water gaan reguleren. Er werden dijken aangelegd om de zee buitenboord te houden en het zoete water werd steeds beter gecontroleerd afgevoerd. Maar zo is het niet begonnen: bij eb kon je zien hoe het kwelwater een beekje vormde, in oostelijke richting stroomde, tegen dat duintje opliep en zich daar

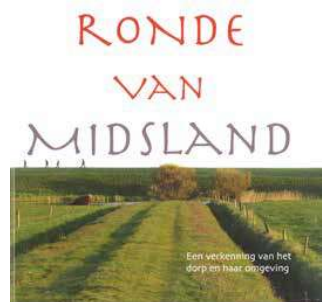
splitste. Een deel ervan stroomde zuidwestelijk tussen Midsland en het buurdorpje Striep door en het andere deel vormde een beekje door wat we nu de nieuwbouwwijk Noordermiede noemen. Vóór het duin waarop het volgende dorp ontstond – Landerum – kwamen de twee stroompjes weer bij elkaar en bogen eendrachtig af in zuidelijke richting naar wat we nu de Strieper polder en, daarachter, de Waddenzee noemen.

Nee, ik ben geen eilander en ik heb nooit op Terschelling bij de burgerlijke stand ingeschreven gestaan, maar Midsland is wel de plek die ik langer ken – en waar ik me meer thuis voel – dan elke andere plaats waar ik wél gewoond heb.

Niet alleen de mensen zijn hier vrienden, nee, dat geldt ook voor de bomen, de straten, de oude gevels, de zon die erop schijnt, de regen, de sneeuw, de late nachten, de geuren, de geluiden en de meeuwen op de achtergrond ...

En na veertig jaar intense vriendschap mag ik op een dag een van de gidsen zijn bij de rondleiding in en om het dorp. Met Louis Hagen, Frans Schot en Piet Zumkehr heb ik eerder de redactie gevormd van het informatieve boekje *Ronde van Midsland*.

De plaatselijke ondernemersvereniging (de Stichting Actief Midsland, oftewel 'de SAM') wil aan deze uitgave graag een rondleiding verbinden. Daarom lopen wij, aanstaande gidsen, in mei 2012 een 'proef-rondleiding' en onderweg brengen we elkaar op ideeën met verhalen over de plekjes die we passeren.

Gevel Oosterburen 23.

Onze route start bij een van de dertien rijksmonumenten die het dorp rijk is: Oosterburen 23. Een oud pandje met muurankers die het jaartal 1648 vormen. Vandaar lopen we in oostelijke richting de straat uit tot aan de Oude Terpweg, die naar de Strieper polder leidt. Uiteindelijk draait de route via het Oud Wagenpad en het Strieper kerkhof weer Midsland in en wordt de rondleiding afgesloten bij – en ín – de Meslanzer kerk. Het blijkt een wandeling van – afhankelijk van hoeveel je als gids vertelt – anderhalf à twee uur.

En niet veel later – op een donderdagochtend in juli – sta ik aan het begin van mijn ‘maiden-trip’. Ik heb mij goed voorbereid: ik heb alles op een rijtje én op papier, opgerold in mijn hand.

En ik begin te vertellen over nummer 23, het oude pandje met haar tuitgevel, dat als startpunt van de rondleiding dient. Ik wijs op de klezoren, de rode siersteentjes tussen de grotere, gele Friese bakstenen, en ik wijs op de uitgebouwde toppilaster (dat is een woord waarvoor ik steeds m'n papieren moet raadplegen): een verticaal uitstulpsel dat de voorgevel bekroont. Ook leg ik uit dat de rode ontlastingsbogen boven de ramen en de voordeur bedoeld zijn om het gewicht van de gevel minder op de zwakkere ramen en voordeur te laten drukken.

Daarna lopen we naar Oosterburen 27 om stil te staan bij het Polderhuis, dat eeuwenlang het raadhuis van Terschelling is geweest. Eerst van het hele eiland, maar vanaf 1612 wenste West-Terschelling een ‘status aparte’. Vanaf dat jaar zijn er op het kleine eiland tot 1795 twee gemeenten geweest: boeren en schippers vormden nogal verschillende werelden ...

Je hoeft maar een klein eindje verder te lopen: het Drosthuis heeft nummer 33. Een drost was de vertegenwoordiger van – eerst – de elkaar opvolgende Graven van Holland en van – later – de Staten van Holland, want de Staten kochten Terschelling (én Griend) in 1615 van een van die graven: de graaf Karel van Arenberg. Voor de toenmalige drost werd het dak gerepareerd (volgens sommige bronnen moest hij het zelf betalen) en – nieuw voor Terschelling! – er kwam een inpandig toilet. Ook beschikte het Drosthuis over een cel waarin recalcitrante eilanders konden afkoelen.

Wanneer je, als gids, de geschiedenis achter deze Rijksmonumenten vertelt, beginnen mensen kennelijk intenser naar gevels te kijken, want als we huisnummer 43 passeren, krijg ik een tik op m'n schouder: "En wat betekent dát dan?"

Een gestrekte vinger wijst naar een raam boven de voordeur. De versiering in dat raam bestaat uit een levensboom met in de kruin het Wapen van Terschelling.

We houden onze pas in voor het pand dat decennialang een postkantoor is geweest. Albert Roos zwaaide er de scepter. Hij fotografeerde veel (en mooi: het fotoboek 'Terschelling is hoog verheven' is daar een schitterend bewijs van) en hij maakte ook houtsnijwerk. De levensboom boven de voordeur met daarin het Wapen is daarvan een goed voorbeeld. "Dat is het Wapen van Terschelling", zeg ik. "Dat weet ik," luidt het antwoord, "maar ... wat betekent het?" "Nou, in het midden staat een boom. Links zie je een leeuw en rechts een soort zeemonster." De vragensteller is duidelijk niet tevreden met mijn uitleg: "Ja, dat zie ik ook wel, maar ... nogmaals: wat betekent 't?"

Deze kersverse gids had werkelijk geen idee ...

Vreselijk ... tijdens je eerste rondleiding op de eerste de beste vraag al geen antwoord weten. Het heeft me enorm gestimuleerd om op onderzoek uit te gaan. En ik heb een antwoord gevonden, maar ik zeg niet voor niets: 'een' antwoord. De afbeelding en de betekenis van het Wapen van Terschelling zijn in de loop der eeuwen niet bepaald stabiel geweest: de herkomst van het

Wapen blijft met raadsels omgeven en dat lijkt ook het geval met wat de oorspronkelijke dragers ermee bedoelden.

Vandaar de subtitel van dit boek: 'Een verhaal zonder begin'. Niet omdat het er niet is geweest, maar omdat het waarschijnlijk niet meer te achterhalen valt.

Het maakt de speurtocht niet minder boeiend en ik ontvoer u graag naar een vergeten wereld die niettemin veel duidelijk maakt over het eiland Terschelling, zoals we dat nu kennen.

Dit boek bestaat, deze inleiding niet meegeerekend, uit zes delen:

- Hoofdstuk 1 geeft een samenvatting van de discussies en afwegingen die uiteindelijk geleid hebben tot het huidige gemeentewapen – vanaf haar eerste vorm in 1816 tot de laatste versie, zoals in 1963 vastgesteld.
- De hoofdstukken 2 (aan de wal) en 3 (op Terschelling) laten afbeeldingen van het wapen zien zoals ze gevoerd werden tót 1816 – het jaar waarin de gemeentelijke voorganger van het huidige wapen werd vastgesteld.
- De hoofdstukken 4, 5 en 6 bespreken de – heraldisch gesproken – 'stukken' waaruit het wapen bestaat: de boom, de leeuw en het zeemonster.
- Hoofdstuk 7 is een verkenning van Terschelling in de veertiende eeuw: de eeuw waarin het wapen zeer waarschijnlijk is ontstaan. En wat zegt dit over de betekenis van het wapen?
- In hoofdstuk 8 komt de vraag 'Is de betekenis van het wapen nog actueel?' aan de orde.

Snijraam, Oosterburen 43.

- Hoofdstuk 9 presenteert – in volgorde – het gemeentelijk gebruik, het gebruik door andere organisaties en bedrijven, het gebruik in de eilander samenleving, bij evenementen, als souvenir, het particulier gebruik van het wapen en enkele fantasie-varianten.

Graag bedank ik een aantal personen die mij ondersteund hebben tijdens mijn speurtocht: Bea Blauwendraat, Leon Braat, Barbara Doeksen, Douwe Gubbels, Hessel van der Kooij, Odi Littmann, Elske van Rees, Arend Roos, Aukje Schol, Frans Schot, Flip Tocila en Johan Waterborg.

Deze inleiding en de hoofdstukken 2, 3 en 9 werden in enigszins gewijzigde vorm en volgorde gepubliceerd in de vier edities van *Schylge myn Lântse*, jaargang 42.

Ik wens de lezer minstens zoveel plezier met het lezen als ik zelf mocht hebben met het samenstellen van dit boek.

Zeist, december 2023
Henjo Hekman

Hoofdstuk 1

Een discussie van 150 jaar

Er is zo'n anderhalve eeuw over het Wapen van Terschelling nagedacht en geschreven. En telkens waren er verschillen van mening over de figuren, over de kleuren én over de betekenis – kortom: over alles. Dit hoofdstuk vormt een beknopt overzicht aan de hand van drie jaartallen.

1.1 1816 - een nieuw gemeentewapen

Aan dit jaartal gaat in het toenmalige Nederland een turbulente periode vooraf. Het land raakt steeds meer verdeeld tussen Patriotten, die tegen het corrupte en zichzelf verrijkende regentendom in het geweer komen, en Oranjegezinden, die de status quo willen handhaven. In november 1786 loopt de strijd zo hoog op dat het voor het stadhouderlijk gezin te gevaarlijk wordt in Den Haag. Voor de Patriotten zijn ze hét symbool van de heersende corruptie en het gezin verhuist naar Nijmegen. Op 1 februari 1793 komt Frankrijk de Patriotten te hulp en verklaart het de oorlog aan de stadhouder. Franse troepen rukken op en veroveren langzaam Nederland. In 1795 gaat stadhouder Willem V in Londen in ballingschap en in Nederland wordt met Franse militaire steun de Bataafse Republiek uitgeroepen. Oranjegezinden op belangrijke posities worden vervangen door Patriotten en zes jaar later wordt Nederland een werkelijke Franse vazalstaat onder leiding van een broer van Napoleon: Lodewijk Napoleon.

Ook de gematigde Oranjegezinde Gijsbert Karel van Hogendorp wordt op een zijspoor gezet. Het geeft hem de tijd om na te denken over hoe men de diverse groepen in het land en de machten in de staat in evenwicht kan brengen. Hij is niet haatdragend. Hij wil bovenal een nieuw Nederland waarin de partijtegenstellingen worden overbrugd. Op die uitgangspunten baseert hij het concept voor een grondwet.

Gijsbert Karel van Hogendorp.

In de jaren die volgen neemt het 'Oranjegevoel' in ons land weer toe doordat de Franse gendarmerie ons volk onder de duim houdt, terwijl hun keizer Napoleon Bonaparte ons land uitbuit – met economische malaise als resultaat. Maar in 1812 eindigt de veldtocht van Napoleon tegen Rusland in een catastrofe: van het enorme Franse leger van 680.000 soldaten overleven er nog geen 40.000. Het vormt het omslagpunt in de macht van de Franse keizer.

In de Bataafse Republiek voelt Van Hogendorp dat de tijd nu rijp is voor een machtswisseling: hij organiseert de opstand tegen de verzwakte Franse troepen en neemt (in nauwe samenwerking met Frans Adam van der Duyn van Maasdam en Leopold graaf van Limburg Stirum) het landsbestuur over. Tegelijkertijd voorvoelt hij de Europese trend van de restauratie – de neiging vorstenhuizen te herstellen, als reactie op het uit de hand gelopen revolutionaire elan. Om ervoor te zorgen dat Nederland niet de speelbal wordt van de grote Europese mogendheden, roept hij de zoon van de voormalige stadhouder Willem V terug om soeverein vorst (en al snel daarna koning Willem I) te worden. Op 30 november 1813 arriveert erfprins Willem Frederik met een Engels fregat in Scheveningen: niet toevallig precies op de plek waar jaren eerder zijn vader ons land uit was gevlucht ...

Het enthousiasme over het bevrijde vaderland verdringt de oude conflicten tussen Patriotten en Oranjegezinden (nu Prinsgezinden) en Nederland gaat op zoek naar een nieuwe identiteit. In die sfeer wordt Gijsbert Karel van Hogendorp voorzitter van de grond-

wetcommissie. Hij heeft zijn huiswerk goed gedaan: zijn ontwerp vormt het uitgangspunt voor de grondwet. Zo ontstaat onder zijn leiding een constitutionele monarchie, waarbij het koningshuis is ingebed in een staatkundig systeem.

Het werk van de grondwetscommissie wordt op 29 maart 1814 in de Nieuwe Kerk te Amsterdam door 474 verzamelde notabelen uit heel Nederland goedgekeurd. Het blijkt een grondwet die ook de burgerlijke rechten van het volk respecteert. Zo wordt aan een belangrijk deel van de wensen van de Patriotten tegemoetgekomen en daarmee ontstaat er in het nieuwe Koninkrijk der Nederlanden een sfeer van Nationale Verzoening, waarin tegenstellingen overbrugd kunnen worden. Zelfs de officiële voertaal van de correspondentie van onze regering wordt weer Nederlands, in plaats van Frans. In dat klimaat van vergeven en vergeten kan zich een gemeenschappelijke identiteit ontwikkelen met een gevoel van veiligheid.

Ook op het eiland Terschelling hebben deze ontwikkelingen hun gevolgen. Al in 1612 waren er twee 'bestuurseenheden' ontstaan, omdat boeren (Oost) en schippers (West) niet met elkaar door één deur konden. Ten tijde van de Bataafse Republiek was West Oranjegezind en Oost Patriottisch. Om de Westers onder de duim te krijgen, is er nog eens een poging gewaagd om in West-Terschelling een klein detachement Franse soldaten in te kwartieren. De historicus A.J. Zwaal schrijft in het artikel 'Terschelling in de Franse tijd': "De avond tevoren maakten drost en secretaris dat samen aan de inwoners bekend. Het bericht viel niet in goede aarde. Op hun beurt

maakten de burgers bekend, dat ze het eerste huis, waar een soldaat werd aangenomen, tot de grond toe zouden afbreken. Plundering van de huizen van drost en secretaris (...) werd tevens niet uitgesloten geacht.” Om het conflict niet verder te laten escaleren, blijft het bij een ‘ernstige toespraak’ tegen de leider van het opstandje, de Oranjegezinde Cornelis Adriaansz.

Maar als de Fransen verdwijnen en er in het land een sfeer van Nationale Verzoening ontstaat, ebben ook op Terschelling de tegenstellingen weg en groeit het eiland weer naar bestuurlijke eenheid: één gemeente! Dat is iets om te vieren en op 12 januari 1815 verschijnt er in de *Staatscourant* een advertentie waarin gemeenten erop gewezen worden dat ter bevestiging van hun wapen een opgave dient te worden ingezonden bij de Hoge Raad van Adel. De *Staatscourant* wordt op Terschelling kennelijk weinig gelezen, want op 18 oktober 1815 moet de staatsraad, gouverneur van Noord-Holland van Tets van Goudriaan, de Gemeente Terschelling op deze advertentie wijzen (zo vermeldt G.A. van Dieren in de *Harlinger Courant* van 22 maart 1963). Want: wat is een mooier symbool van de nieuwe eenheid dan een eenduidig gemeentelijk Wapen?

“... voor zoverre deze bevestiging de gemeente Terschelling mocht regardereren”, zo citeert Van Dieren de staatsraad, “alsdan te willen zorgen dat de inzending van opgave van het gemeentewapen ten spoedigste volstaan worde.”

In keurige ambtelijke termen wordt hier gezegd: “Jongens, schiet 's op!”

Dat betekent dus dat er een voorstel moet worden ingediend. Maar, hoe ziet het wapen er ook alweer uit? Officiële stukken, zoals oorkonden, werden al heel lang voorzien van lakzegels. Daar werd soms een grootzegel voor gebruikt, maar het is in 2020 onduidelijk of er in 1816 – al dan niet met sporen van slijtage – nog een exemplaar van gevonden is. Misschien was een vage lakafdruk het laatste restant?

Vaker zijn er kleinzegels in gebruik. Daar zijn nog een paar exemplaren van behouden gebleven. De afbeeldingen erop moeten afgeleid zijn van de afbeelding op het grootzegel. Uit de zeventiende eeuw zijn er nog een kleinzegel van ‘Ooster Schelling’ overgebleven (omschreven als “Cleyn lantssegel”) en eentje van het Westeinde van Terschelling (omschreven als “Clijn dorpssegel”). Vanaf 1612 kende het eiland immers – weliswaar onder één drost – twee bestuurlijke eenheden. En elk had haar eigen zegel.

Bij die gemeentelijke scheiding was het grootzegel in Midsland in bewaring gebleven, schrijft A.J. Zwaal in *Terschellinger Historie*. In 1816 is er kennelijk niet veel meer van die afbeelding over, want wat staat er nu op dat verminkte grootzegel? Of heeft de Hoge Raad van Adel het met een versleten lakafdruk moeten doen? Waar zijn dat grootzegel en/of die lakafdruk eigenlijk gebleven? In elk geval verschijnt – ‘ter ordonnantie van den Hoogen Raad’ – op 26 juni 1816 de volgende berichtgeving:

Wapen van Terschelling, 1816.

Gemeentelijke lak- en inktstempels zoals in gebruik tussen 1816 en 1963.

VAN WEGE DEN KONING.

DE HOOGHE RAAD VAN ADEL, gebruik makende van de magt aan denzelven verleend, bij besluit van den 20sten Februarij 1816, bevestigt bij dezen de Gemeente van Terschelling in gevolge het, door haar gedaan verzoek, in het bezit van het navolgende Wapen:

Zijnde van lazuur (**blauw – een heraldische beschrijving van een wapen begint altijd met de achtergrond**), beladen met een boom. Aan welkers rechterzijde een zeemonster en aan welkers linkerzijde een hond is opstaande, alles van goud.

Gedaan in 's Gravenhage den 26 Juni 1816.

Het bericht leidt tot het hierboven afgebeelde wapen.

Deze uitspraak en het product van de Hoge Raad van Adel leveren nogal wat vragen op: Bedoelen we hier gewoon links en rechts, of heraldisch links en rechts (dat is spiegelbeeld, omdat men in de heraldiek bij de beschrijving van wapens uitgaat van de positie van de drager van het wapenschild)? Het is aanneemelijk – ook gezien de afbeelding – dat de Hoge Raad heraldisch gesproken heeft, dat was immers haar vak?

Waarom – tegenover dat zeemonster – een hond? Was de leeuw in de loop van de jaren versleten tot iets dat op een hond leek? Op Nederlandse wapens komen nauwelijks honden voor en het dier dat op de Terschellinger kleinzegels tegenover het zeemonster staat,

lijkt eerder op een leeuw dan op een hond. Dat lijkt ook logischer, gezien het verleden waarin eerst de graven van Holland en daarna de Staten van Holland op het eiland de baas waren: op vrijwel al hun wapens komt een – meestal rode – leeuw voor. Overigens is het de vraag of het wel om die leeuw(en) gaat. En, waar de Hoge Raad helemaal niets over zegt: wat voor boom is het eigenlijk? En wat betekenen die dieren?

Als de Raad alleen de beschikking had over een zegel (als stempel, of als afdruk?), hoe kwam ze dan aan de kleuren? Blauw (heraldisch: lazuur) en geel (heraldisch: goud, of 'or')?

Op deze laatste vraag is een simpel antwoord te geven: de Hoge Raad had werkelijk geen idee welke kleuren het moesten zijn ..., dus koos zij voor de officiële Rijkskleuren: goud en blauw. Maar, welke kleuren moeten het dan wél zijn?

Nee, bevredigend is de afbeelding niet en over de betekenis van het wapen liet de Raad zich in 1816 al helemaal niet uit. Kortom, het resultaat bood voldoende ruimte voor nader onderzoek én – zoals wij zullen zien – voor verschillende interpretaties, die vaak niet gehinderd werden door een beperkte fantasie.

Toch duurt het nog ruim een eeuw voordat iemand de kat de bel aanbindt. Al die jaren wordt gewoon gebruikgemaakt van de afbeelding die in 1816 als gemeentewapen is geaccepteerd, zoals enkele oude lak- en inktstempels laten zien.

1.2 1932

In juli 1932 verschijnt in *De Nederlandsche Leeuw* (Maandblad van het Genealogisch-heraldisch Genootschap) het artikel 'Wapen en Vlag van Terschelling', geschreven door J.W. van Dieren. Hij is een broer van de eerder genoemde G.A. van Dieren.

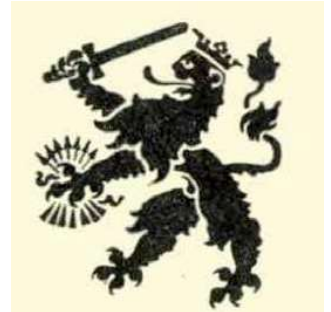
De auteur van het artikel, Wouter van Dieren, wordt in 1902 geboren. Als kind brengt hij zijn vakanties op Terschelling door bij zijn grootouders van moeders kant. Hier groeit zijn voorliefde voor het eiland. Wouter studeert vanaf 1921 biologie in Amsterdam en na zijn studie komt hij steeds vaker op Terschelling om onderzoek te doen naar duinvorming. Van Dieren woont in Oegstgeest, maar laat in 1928 een huisje op Terschelling bouwen: 'het Molenhuus' bij de molen van Formerum. Hier werkt hij aan zijn dissertatie – *Organogene Dünenbildung*, Amsterdam 1934 – waarop hij cum laude promoveert. Van Dieren is ook een verwoed verzamelaar van cultuur-historische zaken betreffende Terschelling. Hij lijdt aan een ongeneeslijke nieraandoening, waaraan hij, te jong, op 14 november 1935 overlijdt.

Van Dieren, en later zijn echtgenote, zijn in Midsland op Terschelling begraven. (*Informatie van Erwin J.O. Kompanje in het tijdschrift Straatgras, HH.*)

In zijn artikel heeft Wouter van Dieren voor het wapen zoals dat sinds 1816 in gebruik is geen goed woord over. Hij begint zijn beschouwing met citaten uit eerdere artikelen van ene dr. Schoo, die onder andere in *Eigen Volk* van maart 1931 schrijft: "... het wapen van Terschelling laat een boom zien, waartegen aan den eenen kant een monster opstaat met een gekrulde visschestaart en een leeuwepok, aan den anderen kant een dier met een omgewonden kop, dat zeker een hond moet voorstellen." Van Dieren concludeert dat Schoo is uitgegaan van het wapen zoals dat in 1816 voor de gemeente Terschelling is vastgesteld.

1.3 Over de dieren

Met de afbeelding op dat wapen is Van Dieren het niet eens: "Waren deze dieren oorspronkelijk wel een hond en een zeeleeuw?" Er volgt een opsomming van oudere afbeeldingen van het wapen, waaruit duidelijk

Logo van De Nederlandsche Leeuw.

Detail 'Beschrijvinge van Schellingherlant' – 1602.

'Beschrijvinge van Schellingherlant' – 1602.

De brand van 1666.

Detail van rechter bovenhoek van prent boven.

Zeventiende-eeuwse collectebus.

wordt dat het steeds om een 'draak' en een leeuw lijkt te gaan. Zoals bijvoorbeeld midden op de kaart van de Harlinger cartograaf Sybrandt Hansz. Cardinael uit omstreeks 1602.

En, schrijft Van Dieren verder: "(dat wapen) ... treffen wij ook aan in den rechter (...) bovenhoek van de prent 'Brand Stigting der Engelse op 't Eyland West ter Schelling in den Jaare 1666 den 20 Augustus', gesigneerd H. M."

Deze ets wordt toegeschreven aan Harmen de Mayer. Hierop wordt de brand uitgebeeld waarmee de Engelsen tijdens de Tweede

Engels-Nederlandse Oorlog (1665-1667) West-Terschelling in de as legden.

Er bestaat zowel een gekleurde als een zwart-witte variant van deze prent. Beide dieren treffen wij in omgekeerde opstelling aan op een begin zeventiende-eeuwse collectebus die in de kerk van Midsland bewaard wordt. Hoewel slecht gerestaureerd, zijn 'de leeuw en de draak', zoals Van Dieren ze noemt, nog enigszins herkenbaar.

Als familiewapen lijkt de afbeelding echter nog veel ouder. Van Dieren verwijst onder andere naar een zestiende-eeuwse familie